

скитѣ начала . . . Търновскитѣ съзаклятници му подхвърлили нѣколко пѣтя „хвъркатото листче“ и съ анонимни писма го канили да даде помощъ на комитета. Карагѣзовъ мълчалъ, пухтялъ и никому нищо не казвалъ...

Прѣзъ октомврий мѣсяцъ, 1871 год., на сумръкъ, попъ нѣкой си дошелъ отъ къмъ Тракийско и влѣзълъ въ палатитѣ на Карагѣзова.

— Тукъ ли е *челеби* Стефанаки?

— Тукъ е.

— Кажете му, че искамъ да се виджъ съ него; дошълъ съмъ отъ Старо-Загорско; носжъ му много здравие отъ Хаджи Господина.

— Заповѣдайте святиня Ви! — се обадилъ Стефанаки.

Святиня му и „голѣмецътъ на деня“ влѣзли въ кабинетната стаичка на Стефанаки *челеби*. Попътъ притворилъ вратата.

— Додохъ да сжберж вересинтѣ си.

— Какви вересии?

— Писмата четохте, на ли?

— Какви писма?

— Ония що сж напечатани на *цигаревѣ книги*!

Камата лѣснала въ мжжката рѣка на Дякона Левски. Стефанаки на мѣстото си замързналъ.

— Не бой се, нѣма да ви убия: животътъ ви не ни е нуженъ, нужни ни сж вашитѣ пари . . . Дайте колкото искате и никому нищо не казвайте! Въ конака за интереситѣ на раята се грижете . . . Ние, *съзаклятниците*, подъ защитата си ще ви вземеме! . . .

Стефанаки далъ 25 наполеона и съ почтенне испроводилъ дѣда попа до пѣтнитѣ врата.

На 5 Мартъ, 1872 год. на Русчунската скеля многочисленна публика, облѣчена по празничнаму, очаквала пристиганието на Негово Блаженство Антимъ I-й, Бъл-